

Arrest

nr. 31 256 van 8 september 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat M. KIWAKANA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Keniaans staatsburger van Kikuyu-origine te zijn afkomstig van Muranga. Uw moeder is overleden bij uw geboorte en u groeide op bij uw vader. Uw vader was een chauffeur voor Olentimama, een politicus uit Narok van Maasai-origine. Na zijn pensioen deed uw vader aan landbouw. Olentimama had uw vader een bruidsschat betaald opdat zijn zoon (J.K.), werkzaam bij de Criminal Investigation Department, met u zou huwen. Na uw studies in 2000 had uw vader u naar Narok moeten brengen om er trouwen, maar u weigerde. U bleef weigeren en liep thuis weg. Sinds 2003 woonde u samen met uw vriend (J.N.), waarmee u een kind (Y.N.) heeft. Op 5 mei 2007 kwamen vier politie-agenten in burger samen met Olentimama en zijn zoon (K.) naar de plaats waar u woonde. Uw vader had hen getoond waar u woonde. U werd vastgenomen, geblinddoekt en aan handen en benen vastgebonden. Uw vriend's been werd gebroken en hij werd door twee agenten in een auto meegenomen. U werd door de andere twee agenten en (K.) en zijn vader meegenomen. Uw

kind werd ook meegenomen en u hebt tot heden geen nieuws van haar. U werd in een kamer opgesloten en een meisje (R.) kwam u eten brengen. Met een opsluiting zou u worden gereinigd omdat u geweigerd had hun traditie te volgen. 's Avonds kwam (J.) en hij had seks met u. Van een oude man vernam u dat u een jaar opgesloten zou blijven, waarna u naar een rivier zou worden gebracht en zou worden besneden. U sprak met (R.) en eind oktober 2007 vergat ze de deur op slot te doen. U liep weg en u ging naar het politiekantoor in Narok. U meldde dat u was gekidnapt en opgesloten en dat u zou worden besneden. De agent (L.) was een vriend van de familie van (J.K.) en zou hem roepen om de zaak te bespreken. (K.) kwam niet en u werd in een cel opgesloten. U werd geslagen en gezegd dat u hun gewoonte diende te respecteren. Na een maand en twee weken vroeg u (L.) om een gesprek. Hij zou u vrijlaten als u met hem zou slapen ofwel zou u teruggebracht worden naar het huis van (K.). Op 11 december 2007 volgde u (L.) naar een huis, waar u andere agenten gekleed in grijs zag. U sliep met hem en u dacht de volgende dag te worden vrijgelaten. U werd echter terug gebracht naar het huis van (K.). De oude man kwam opnieuw en zei dat u er moest blijven om te worden gereinigd. U kreeg eten van een ander meisje (C.), die u vertelde dat (R.) gedood was omdat ze u liet ontsnappen. Er stonden twee agenten voor de deuren om u te bewaken. U vroeg (C.) een gunst en gaf haar een brief mee gericht aan Fida, een vrouwenorganisatie, waarin u om hulp vroeg. Er werd u gezegd dat u op 5 mei 2008 zou worden besneden. Bij het betalen van de bruidsschat waren een geit en een hen geslacht. Er werd u gezegd dat in het geval u de traditie niet zou volgen, u op dezelfde manier geslacht zou worden. U vreesde bij een besnijdenis dood te bloeden. In de nacht van 4 mei 2008 sneed u met een mes door een steen van de kamer. U had van het meisje gehoord dat de bewakers er niet waren. U kon na het wegsnijden van twee stenen ontsnappen. U liep naar de hoofdweg en u kreeg een lift van (J.). U ging naar Zimmelman, Nairobi. U hoorde 's avonds op de radio dat u werd gezocht, omdat u een pistool had gestolen van (K.). (J.) beloofde u naar een veilige plaats te brengen. U hebt Kenia per vliegtuig verlaten op 13 mei 2008 en op 14 mei 2008 in België asiel gevraagd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van een gedwongen huwelijk en uit vrees voor een besnijdenis, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u vage verklaringen aflegt over de man met wie u gedwongen werd te huwen. U verklaart dat Olentimama uw vader een bruidsschat betaalde en dat u met zijn zoon (J.K.) diende te huwen (zie gehoor CGVS, p.3). U blijkt de volledige naam van Olentimama niet te kennen, noch de Maasai-clan tot de welke de familie behoort (zie gehoor CGVS, p.7). U stelt kortweg dat hij een van de politici is in Narok (zie gehoor CGVS, p.3). Later tijdens hetzelfde gehoor herhaalt u dat hij een politicus is (zie gehoor CGVS, p.6). U blijkt niet te weten tot welke groep of partij hij behoort en u stelt geen enkele politieke partij in Kenya te kennen (zie gehoor CGVS, p.6). U vernam van uw vader dat hij vroeger meedeed voor een zetel in het parlement voor Narok-district, maar u blijkt niet te weten of hij nog steeds een parlamentslid was in 2007 (zie gehoor CGVS, p.6). U verklaart de politieke activiteiten van Olentimama niet te kennen. Uw vader was chauffeur geweest voor Olentimama in Nairobi en (J.K.) en zijn vader kwamen u en uw vader bezoeken (zie gehoor CGVS, p.3 en p.5), waardoor het weinig aannemelijk is dat u niet meer zou afweten van uw toekomstige echtgenoot en zijn familie. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie kopie in uw administratief dossier) dat Olentimama nog steeds MP is waardoor het al helemaal bedenkelijk is dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn na één jaar verblijf bij hem. U stelt dat (J.K.) werkzaam was bij Criminal Investigation Department, maar u blijkt zijn concrete activiteiten niet te kennen (zie gehoor CGVS, p.6). U verklaart dat (J.K.) andere vrouwen had, maar u weet niet hoeveel en u voegt toe dat u dit vernam van de meisjes die u eten brachten (zie gehoor CGVS, p.7). U beweert enkel (J.) en zijn vader te hebben ontmoet en geen andere familieleden van (J.) of Olentimama te hebben gezien (zie gehoor CGVS, p.7). U verklaart zelfs niet te weten waar Narok ligt (zie gehoor CGVS, p.6). Het is niet geloofwaardig dat u, na een jaar verblijf bij de familie, van zo weinig op de hoogte bent.

Overigens blijkt u niet te weten wanneer uw huwelijk met (J.) werd geregeld, noch weet u waarom (J.) met u wilde trouwen (zie gehoor CGVS, p.7). Het is bevreemdend dat u niet blijkt te weten waarom (J.) u, ook tegen uw wil, als zijn vrouw zou willen. Uw verklaring dat het misschien was omdat u jong was en

de bruidsschat niet kan worden terugbetaald (zie gehoor CGVS, p.7), is weinig aannemelijk. U verklaart dat u (J.) en zijn vader bij hun bezoek kon zeggen dat u niet met hem wilde trouwen, maar u voegt kortweg toe dat ze bleven aandringen.

Verder dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u onvoldoende stappen ondernam om u aan het huwelijk met (J.K.) te onttrekken. U verklaart dat u sinds 2003 samenwoonde met uw vriend (J.N.) en jullie samen een dochter hebben (zie gehoor CGVS, p.2), hoewel u stelt dat wanneer de bruidsschat betaald was u niet mocht gaan wonen bij een andere man (zie gehoor CGVS, p.7). Ondanks dat uw vader u na uw studies, in 2000, naar (J.K.) diende te brengen, blijkt uit uw verklaringen dat u bij uw vader bleef wonen en er geen incidenten waren ondanks uw blijvende weigering (zie gehoor CGVS, p.5). Het is bevreemdend dat u niet eerder – gezien uw meermaalse weigeringen en voordat (J.) en zijn vader u dwongen hen te volgen – maatregelen overwogen hebt om zich te onttrekken aan het huwelijk.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u eveneens vage verklaringen aflegt over de besnijdenis die u beweert te vrezen. U stelt dat u op 5 mei 2008 zou besneden worden, maar u blijkt helemaal niet te weten wat een besnijdenis inhoudt, noch door wie het wordt gedaan (zie gehoor CGVS, p.9 en p.10). U verklaart uitdrukkelijk er niets van te begrijpen, noch te weten wat er met u zou gedaan worden (zie gehoor CGVS, p.10). Het is merkwaardig dat u zich geen vragen stelde, te meer daar u stelt dat wanneer (J.) en zijn vader bij u thuis op bezoek kwamen er al over besnijdenis werd gesproken (zie gehoor CGVS, p.10). Ook is het opmerkelijk dat u niet aan een van de meisjes die u eten bracht, vragen zou hebben gesteld of informatie zou hebben proberen te krijgen, te meer daar u verwachtte dood te bloeden (zie gehoor CGVS, p.10). Bovendien is het uiterst merkwaardig dat u als Kikuyu uit Kikuyu-gebied afkomstig, niet weet wat een besnijdenis is en zegt dat het niet tot uw cultuur behoort, terwijl uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, toch blijkt dat vrouwenbesnijdenis nog vaak voorkomt bij de Kikuyu en het wel degelijk tot hun cultuur behoort.

Er dient toch te worden opgemerkt dat u in 2007, het jaar waarin u uw persoonlijke problemen situeert, toch al 27 jaar oud was. Bijgevolg mag van u toch verwacht worden dat u, eventueel met de hulp van uw partner, meer had bevraagd en geïnformeerd naar de risico's die u liep bij het weigeren van een gearrangeerd huwelijk, zeker aangezien u hiervan reeds lang op de hoogte was. Het feit dat u naliet dit te doen tast danig de ernst van uw beweerde vrees en de geloofwaardigheid ervan aan.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende bescherming heeft gezocht om aan het gedwongen huwelijk en een besnijdenis te ontkomen. U verklaart dat u naar de politie in Narok liep, maar dat deze u na een opsluiting terugbracht naar het huis van (J.) (zie gehoor CGVS, p.9). Tijdens uw tweede periode in het huis van (J.) schreef u een brief naar Fida, een vrouwenorganisatie (zie gehoor CGVS, p.9). Het is merkwaardig dat u deze organisatie niet contacteerde op het moment dat u ontsnapt was uit Narok (zie gehoor CGVS, p.10). Uw verklaring dat u niets had om Fida te contacteren, overtuigt niet. Ook toen u op de radio hoorde dat u werd gezocht omwille van een valselijke beschuldiging van diefstal ondernam u niets om uw zaak te verdedigen. U hebt bijgevolg de beschermingsmogelijkheden in uw land van herkomst niet uitgeput alvorens u besloot te vluchten en internationale bescherming te zoeken.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

U bent niet in het bezit van enig reis- of identiteitsdocument dat uw asielrelaas zou kunnen staven. Met betrekking tot uw reisweg dient te worden opgemerkt dat u vage verklaringen aflegt. Zo stelt u dat (J.) u naar een veilige plaats zou brengen, maar dat u verder niets werd uitgelegd (zie gehoor CGVS, p.4). U stelt dat u niet wist dat u zou reizen en u blijkt niet te weten met welke documenten u hebt gereisd (zie gehoor CGVS, p.4). Het is weinig aannemelijk dat u ongeveer een week bij een vreemde verblijft die u zou helpen het land te verlaten, maar dat u niet meer informatie over uw reisweg zou hebben gehad.

Het door u neergelegde psychologische attest (dd.5.2.2009 van psycholoog (P.J.)) stelt dat u sinds oktober 2008 wordt gevolgd voor psychotraumatische symptomen en u een zeer introverte persoonlijkheid heeft. Hoewel het attest aangeeft dat u mogelijks niet in staat zou kunnen zijn om een grondige weergave te geven van uw relaas, blijkt uit het gehoorverslag dat u aangaf het gehoor verder te willen zetten (zie gehoor CGVS, p.5) en dat er geen problemen waren om op de gestelde vragen te antwoorden (zie gehoor CGVS, p.11). Men kan besluiten dat u in staat was om op een autonome en functionele manier uw asielrelaas te verdedigen.

Verder dient te worden opgemerkt dat u hebt nagelaten het gevraagde medische attest op te sturen. Er werd in het gehoor op het Commissariaat-generaal afgesproken dat u een medisch attest zou bezorgen om in het kader van uw beweerde vrees voor besnijdenis te bewijzen dat u niet al besneden bent (zie gehoor CGVS, p.11). Er werd tot op heden geen medische attest toegevoegd aan het administratieve dossier, waardoor u aldus naliet om de nodige informatie te verschaffen om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te kunnen nagaan. Dit dient geïnterpreteerd te worden als een gebrek aan medewerking en vertrouwen in de Belgische asielinstanties tot wie u zich wendt voor bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag van 1951, de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (verder: Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivatie van administratieve handelingen, de zorgvuldigheids- en onderzoeksverplichting en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

In een eerste onderdeel betoogt zij dat uit het attest van 5 februari 2009 duidelijk blijkt dat zij niet in staat is om een gedetailleerd interview te ondergaan en te kampen heeft met psychologische problemen ingevolge hetgeen zij heeft meegemaakt. Verzoekster is van mening dat verweerder geen rekening heeft gehouden met dit attest. De redenering van verweerder zou niet ernstig genomen kunnen worden. Hij stelt weliswaar dat er tijdens het gehoor geen problemen waren om op de gestelde vragen te antwoorden, doch stelt ook dat de door verzoekster gegeven uitleg zeer vaag is. Verzoekster verklaart zo goed mogelijk te hebben meegewerkt maar blijkbaar niet in staat te zijn gedetailleerde verklaringen af te leggen. Zij voegt medische attesten bij het verzoekschrift om haar fysieke en psychologische situatie aan te tonen.

Verzoekster doet gelden dat de administratie een bijzondere zorg moet aanleggen wanneer zij uit bepaalde feiten bepaalde conclusies trekt. Zij meent dat de ingeroepen argumenten hoe dan ook niet voldoende zijn om te beslissen dat er in haar hoofd geen gegronde vrees voor vervolging bestaat. Ter staving verwijst zij naar rechtspraak omtrent de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster stelt dat zij zoveel mogelijk details heeft gegeven en dat uit de elementen in het dossier duidelijk blijkt dat er voor haar een reëel risico bestaat in geval van terugkeer naar haar land.

Aangaande de stelling volgens welke zij onvoldoende bescherming heeft gezocht merkt zij op dat zij zich tevergeefs bij de politie heeft aangeboden en daar de gepaste reactie niet kreeg.

Gelet op het voorgaande is verzoekster van mening dat haar minstens het voordeel van de twijfel moet worden verleend *"daar het onmogelijk uit te sluiten is dat zij geen problemen zou krijgen"*. Zij verwijst naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie.

In een tweede onderdeel voert verzoekster aan dat er daarenboven, gezien de specificiteit van het dossier, in haar hoofd een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, gelet op haar nationaliteit en etnische origine. De situatie in Kenia zou nog zeer onzeker zijn.

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Waar verzoekster de schending aanvoert van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", dient te worden opgemerkt dat zij niet aangeeft welk beginsel van behoorlijk bestuur zou zijn geschonden, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Derhalve wordt de schending ervan niet dienstig aangevoerd.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene

een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 (zie sub 2.2.2).

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient inzake de asielaanvraag een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het medisch attest van 5 februari 2009 werd door verzoekster reeds eerder in de procedure neergelegd (administratief dossier, stuk 16: documenten). Dat verweerder met dit attest geen rekening zou hebben gehouden, mist feitelijke grondslag, daar uit de bestreden beslissing blijkt dat dit document wel degelijk in acht werd genomen. Verzoekster beperkt zich tot de algemene bewering dat zij niet in staat is om gedetailleerde verklaringen af te leggen. Zij toont echter niet in concreto aan waar en op welke wijze haar psychologische problemen haar verklaringen bij het CGVS zouden hebben beïnvloed. Hoewel uit het bijgebrachte attest kan worden afgeleid dat verzoekster ingevolge in het verleden in haar land van herkomst ondergane feiten mogelijkerwijze minder goed in staat is om een grondige weergave van haar relaas te geven, blijkt uit het gehoorverslag dat verzoekster in casu wel degelijk in staat was om op verschillende vlakken gedetailleerde verklaringen af te leggen en kan hieruit niet worden afgeleid dat er zich problemen zouden hebben voorgedaan. Verzoekster gaf uitdrukkelijk aan dat zij zich goed voelde en het interview wenste verder te zetten. Aan het einde van het gehoor bevestigde zij dat zij alles kon zeggen, alles werd besproken en de vragen duidelijk waren (administratief dossier, stuk 3, p.5, 11).

Verzoekster legt geen documenten voor om haar voorgehouden identiteit te staven, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor haar geloofwaardigheid. Dit klemmt des te meer daar zij hieromtrent tegenstrijdige verklaringen aflegde, daar waar zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) eenduidig verklaarde dat haar geboorteakte achterbleef bij haar vader (administratief dossier, stuk 13, nr.21), terwijl zij bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS), gevraagd of zij een identiteitsdocument had, antwoordde: “*Neen, misschien een geboortecertificaat, wat ik had zodat vader me in school kon inschrijven, maar ik weet het niet*” (administratief dossier, stuk 3, p.5). Tevens verklaarde zij bij de DVZ dat de naam van haar moeder R. Waithera was (administratief

dossier, stuk 13, nr.12), terwijl zij bij het CGVS aangaf dat dit R. Nyambura was (administratief dossier, stuk 3, p.2).

Verzoekster brengt evenmin enig begin van bewijs bij omtrent haar voorgehouden reisweg per vliegtuig en legt hieromtrent ongeloofwaardige verklaringen af. Zo kon verzoekster niet aangeven met welke documenten zij zou hebben gereisd, noch welke naam en foto hierin vermeld stonden. Zij legde bovendien weinig aannemelijke verklaringen af waar zij stelde dat J. haar niets zou hebben uitgelegd over zijn plan om haar in veiligheid te brengen en hij de bestemming niet vertelde. Het is niet geloofwaardig dat verzoekster, die aangaf J. niet te kennen en slechts gedurende ongeveer een week bij deze persoon zou hebben verbleef, deze persoon zou vertrouwen zonder meer uitleg. Evenmin is het geloofwaardig dat verzoekster niet eens wist dat zij zou reizen (administratief dossier, stuk 3, p.4).

Dient tevens te worden opgemerkt dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent haar opsluiting in het huis van de man met wie zij verplicht zou moeten huwen. In de vragenlijst gaf zij immers aan dat zij in mei 2007 als zuiveringsritueel gedurende vijf maanden opgesloten moest blijven (administratief dossier, stuk 12, p.2), terwijl zij bij het CGVS beweerde dat een oude man bij haar kwam en haar vertelde dat zij er een jaar moest blijven om gereinigd te worden (administratief dossier, stuk 3, p.8).

De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier waar deze stelt dat verzoekster vage verklaringen aflegde omtrent de man met wie zij gedwongen werd te huwen, J.K. Zij bleek immers de volledige naam van O., de vader van J.K., niet te kennen, noch de Maasai-clan waartoe de familie behoort. Verzoekster bleek niet te weten tot welke groep of partij O. behoort en stelde geen enkele politieke partij te kennen in Kenia. Zij kon evenmin aangeven of O. nog steeds parlamentslid was in 2007 en kende diens politieke activiteiten niet. Nochtans verklaarde zij dat haar vader chauffeur was geweest voor O. en dat J.K. en zijn vader haar en haar vader kwamen bezoeken, zodat het niet aannemelijk is dat zij niet meer zou afweten over haar toekomstige echtgenoot en diens familie, te meer daar uit de informatie in het dossier blijkt dat O. nog steeds MP is, waardoor het bedenkelijk is dat verzoekster hiervan niet op de hoogte zou zijn na één jaar verblijf bij hem. Verzoekster bleek tevens J.K. zijn concrete activiteiten niet te kennen. Zij verklaarde dat J.K. nog andere vrouwen had, doch kon niet preciseren hoeveel. Zij zou geen andere familieleden van J.K. of O. hebben gezien en verklaarde zelfs niet te weten waar Narok ligt. Verzoekster weerlegt de voormelde motieven nergens in concreto. Deze zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen. Het is niet geloofwaardig dat verzoekster na een jaar verblijf bij de familie van zo weinig op de hoogte zou zijn.

De bestreden beslissing motiveert tevens met recht dat verzoekster vage verklaringen aflegde aangaande de besnijdenis die zij beweerde te vrezen. Zij bleek immers helemaal niet te weten wat een besnijdenis inhoudt, noch door wie het wordt gedaan. Zij gaf aan er niets van te begrijpen, noch te weten wat er met haar gedaan zou worden. Het is merkwaardig dat verzoekster zich hieromtrent geen vragen stelde, temeer daar er reeds over besnijdenis werd gesproken wanneer J. en O. bij haar thuis op bezoek kwamen. Tevens is het opmerkelijk dat zij dit niet zou hebben gevraagd aan één van de meisjes die haar eten bracht en geen informatie zou hebben proberen te krijgen, te meer daar zij verwachtte dood te bloeden. Het CGVS motiveert bovendien met reden dat het uiterst merkwaardig is dat verzoekster als Kikuyu uit Kikuyu-gebied niet zou weten wat een besnijdenis is en zegt dat dit niet tot haar cultuur behoort, terwijl uit de informatie in het dossier blijkt dat vrouwenbesnijdenis vaak voorkomt bij de Kikuyu en tot hun cultuur behoort (stuk 17: "landeninformatie").

Verzoekster weerlegt de motivering niet waar deze stelt dat zij niet bleek te weten wanneer het huwelijk met J. werd geregeld, noch waarom J. met haar wilde trouwen en dat uit haar verklaringen blijkt dat zij onvoldoende stappen ondernam om zich aan dit huwelijk te onttrekken. Derhalve worden deze motieven geacht niet betwist en vaststaand te zijn. Nochtans kon van verzoekster, die in 2007 reeds zevenentwintig jaar oud was, redelijkerwijze verwacht worden dat zij eerder maatregelen zou hebben ondernomen om aan het gedwongen huwelijk te ontkomen of, eventueel met de hulp van haar partner met wie zij sedert 2003 samenwoonde en een kind had, zich meer zou bevragen en informeren omtrent de risico's die zij liep bij het weigeren van een gearrangeerd huwelijk, zeker aangezien zij hiervan reeds lang op de hoogte was. Dat zij naliel dit te doen tast de ernst van haar vrees en haar geloofwaardigheid aan.

Verzoekster gaf bovendien aan dat zij niet heeft geprobeerd om nieuws te verkrijgen omtrent haar vriend met wie zij gedurende vier jaar samenwoonde, noch omtrent haar dochter, welke werden meegenomen door de politie op het moment dat zij werd ontvoerd (administratief dossier, stuk 3, p.3). Dergelijke houding getuigt van desinteresse voor haar beweerde problemen en doet verder afbreuk aan de ernst van haar voorgehouden vrees voor vervolging.

De voorgaande vaststellingen zijn afdoende om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters beweerde asielmotieven. Derhalve kan kritiek op de overige, overvloedige motieven op zich niet leiden tot de hervorming van de bestreden beslissing.

De medische attesten die bij het verzoekschrift worden gevoegd zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan de voormelde vaststellingen. Uit deze attesten kan geen causaal verband worden afgeleid met de erin vermelde psychologische problemen en het door verzoekster voorgehouden asielrelaas. De vaststelling dat verzoekster niet is besneden, volstaat evenmin om haar geloofwaardigheid te herstellen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de vluchtelingenstatus aan haar niet worden toegekend.

2.2.2. Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij om haar bewering te staven dat zij ingevolge de situatie in Kenia en haar nationaliteit en etnische origine een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielmotieven, alsmede de informatie die door verweerder bij de nota wordt gevoegd en waaruit blijkt dat de situatie in Kenia niet van die aard is dat er sprake kan zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c (rechtsplegingsdossier, stuk 5), zijn er in het dossier geen elementen voorhanden die in hoofde van verzoekster wijzen op het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Derhalve dient de subsidiaire beschermingsstatus aan haar te worden ontczgd.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en onderzoeksverplichting, dient te worden opgemerkt dat het CGVS de verplichting heeft om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de vragenlijst van het CGVS, het verslag van DVZ en het verhoorverslag van het CGVS en dat verzoekster de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Verzoekster ondertekende de vragenlijst en het verslag van DVZ, waarmee zij te kennen gaf dat de door haar verstrekte inlichtingen oprecht zijn. Zij maakte geen opmerkingen betreffende het gehoor bij het CGVS. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS